

ผลการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูด ของเด็กปฐมวัย

นงลักษณ์ แก้วมณี วิไลพร เมฆไตรรัตน์²

(วันที่รับบทความ: 22 สิงหาคม 2561; วันแก้ไขบทความ: 31 มีนาคม 2562; วันที่ตอบรับบทความ: 17 เมษายน 2562)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ 80 ของเด็กปฐมวัยทั้งหมด 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้แก่เด็กปฐมวัยอายุระหว่าง 4-5 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำโพใต้ สังกัดสำนักงานการศึกษาเทศบาลนครนครสวรรค์ จำนวน 24 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์การจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 20 แผน 2) แบบประเมินการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย จำนวน 20 ข้อ มีค่า IOC เท่ากับ 0.67-1.00 และมีค่าความเชื่อมั่นด้วยดัชนีสอดคล้องของผู้ประเมินได้เท่ากับ 0.83 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบ t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. เด็กปฐมวัยจำนวนร้อยละ 100 ของเด็กปฐมวัยทั้งหมดที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย หลังได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงสูงกว่าก่อนได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

คำสำคัญ: กิจกรรมร้องเพลง, ความสามารถด้านการฟัง, ความสามารถด้านการพูด

¹ นักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, E-mail: ooy_nonglak@hotmail.com

² ผู้ช่วยศาสตราจารย์, คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์

The Effects of Singing Activities towards Listening and Speaking Skills of Early Childhood Students

Nonglak Kaewmanee¹ Walaipron Mektrairut²

(Received: August, 22, 2018; Revised: March, 31, 2019; Accepted: April, 17, 2019)

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare the number of early childhood students who were taught using singing activity, which effect the criterion of listening and speaking skills at 75 percent from the total score and 80 percent from the total number of early childhood students. 2) To compare the listening and speaking skills of early childhood students between pre-participation and post participation using singing activities. The sample used in this study were 24 kindergarten students age between 4-5 years old who were studying in kindergarten 2 in the second semester, academic year 2017, Pak Nam Pho Tai School under Nakhon Sawan Educational Institution. The research instrument were 1) 20 experience plans for the singing activities towards listening and speaking skills of early childhood students in kindergarten 2 and 2) the evaluation form of the singing activities towards listening and speaking skills of early childhood students with the IOC between 0.67-1.00. The reliability with the IOC was 0.83. The statistic used for the data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The research results were as follows:

1. 100 percent of all early childhood students who were taught using singing activities, had listening and speaking skills of 75 percent from the total scores with a statistical significant at .05 level , according to hypothesis 1.

2. The early childhood students who were taught using singing activities had speaking and listening skills higher than before singing activities, with a statistical significant at .05 level, according to the hypothesis 2.

Keyword : Singing Activities, Listening Skill, Speaking Skill

¹ Student in Master of Education in Curriculum and Instruction Program, Nakhon Sawan Rajabhat University, E-mail: ooy_nonglak@hotmail.com

² Assistant Professor, Faculty of Education, Nakhon Sawan Rajabhat University

บทนำ

สังคมปัจจุบันเป็นยุคที่มีความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีการสื่อสาร การสื่อสารเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งในการดำรงชีวิตประจำวัน ภาษาจึงเป็นพื้นฐานพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ ดังนั้น พ่อแม่ ผู้ปกครอง จึงให้ความสำคัญกับการจัดการศึกษาตั้งแต่ระดับปฐมวัย เพราะต้องการ ให้ลูกมีพัฒนาการทางภาษา ในด้าน การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียนตั้งแต่ยังเล็ก และยังมีเชื่อว่าการจัดสภาพแวดล้อมที่กระตุ้นให้เกิดพัฒนาการการเรียนรู้ที่ดีที่สุด ดังที่กระทรวงศึกษาธิการ (2546: 3) ได้กล่าวถึงปรัชญาการศึกษาปฐมวัยไว้ว่า การศึกษาปฐมวัยเป็นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดถึง 5 ปี บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพ ภายใต้บริบทสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ด้วยความรักความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อเป็นการสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตเด็กให้พัฒนา ไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคม

การจัดการศึกษาปฐมวัย เป็นการจัดการศึกษาที่มีความสำคัญเพราะเป็นการวางรากฐานของชีวิต และเป็นพื้นฐานสำหรับเด็กอายุ 3-5 ปี ให้เด็กได้มีพัฒนาการด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา ดังนั้นการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการดำรงชีวิต เพราะภาษาเป็นเครื่องมือสำหรับการสื่อสาร และยังเป็นเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ ดังที่ กรมวิชาการ (2546: 35) ได้กล่าวไว้ ซึ่งสอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ที่ใช้ในการจัดประสบการณ์ ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย แบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ประสบการณ์สำคัญ ด้านการใช้ภาษา คือ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และสาระการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 ดังนั้น ครูสามารถช่วยเหลือเด็กให้มีพัฒนาการทางภาษาก้าวหน้า เพื่อนำไปใช้ ในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ โดยครูมีบทบาทเป็นผู้ชี้แนะ และอำนวยความสะดวกในการเรียนของเด็กให้ประสบผลสำเร็จได้

พัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กนักเรียน ในสังกัด โรงเรียนเทศบาลนครนครสวรรค์ ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ในรอบปีที่ผ่านมา ปีการศึกษา 2559 ทางโรงเรียนได้ใช้แบบประเมินพัฒนาการด้านสติปัญญา ด้านการฟังและการพูด ปรากฏว่า เด็กทำแบบประเมินด้าน การฟังและการพูด คิดเป็นร้อยละ 70 พบว่า เด็กปฐมวัยอายุ 4-5 ปี มีปัญหาในเรื่องการฟังและการพูด เด็กยังพูดคำบางคำไม่ชัดเจน พูดไม่เป็นประโยค ไม่สามารถเล่าเรื่องราวตามจินตนาการได้ เด็กบางคนไม่สามารถสนทนาโต้ตอบได้ หรือเล่าเป็นเรื่องราวของตัวเองได้ พูดประโยคสั้นๆก็ยังไม่ได้ และอาจทำให้มีผลต่อการเรียนในระดับชั้นที่สูงขึ้น จะทำให้เด็กที่มีปัญหาด้านนี้เรียนไม่ทันเพื่อน ซึ่งครูผู้สอนจะต้องหาทางแก้ไข และจัดกิจกรรมที่จะพัฒนาความสามารถในการฟังและการพูดของเด็ก กิจกรรมนั้นก็คือ กิจกรรมการร้องเพลง เพราะเป็นกิจกรรมที่ช่วยสร้างความ

สนใจของเด็กในการเรียน เด็กจะเรียนด้วยความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ไม่เบื่อง่าย กระตุ้นให้เด็กได้แสดงออก ในการเปล่งเสียงการพูด เด็กสามารถจำได้ง่าย รู้คำศัพท์มากขึ้น

การจัดกิจกรรมร้องเพลง เป็นกิจกรรมที่จะนำมาใช้เพื่อส่งเสริมพัฒนาการด้านการฟังและการพูดสำหรับเด็กปฐมวัยซึ่ง อัครภูมิ จารุภากร และพรพิไล เลิศวิชา (2550: 34-42) ได้กล่าวถึงยุทธศาสตร์ แห่งการจัดการสอนภาษาเด็กอนุบาล ว่าควรกระตุ้นให้เด็ก โดยใช้เพลงเด็กเป็นเครื่องมือในการสอน เหตุผลสำคัญของการแนะนำให้ใช้ก็คือ เพลงเด็ก เป็นสิ่งที่เด็กคุ้นเคยเด็ก ๆ เข้าใจความรู้สึกและความหมายของมันชัดเจน เวลาที่คุณแม่เล่นจับปุดคำเด็ก ๆ จำได้ว่ามันเป็นความสนุกสนานที่มาพร้อมกับเสียงที่คล้องจองฟังไพเราะ อีกทั้งยังมีความอบอุ่นที่ได้อยู่กับคนที่ตัวเองไว้วางใจ จึงเกิดบรรยากาศที่เรียกว่าปลอดภัย ยังส่งผลให้เด็กรู้สึกมั่นใจที่จะเล่นและร้องตะโกน พร้อมกับเพื่อน ๆ ด้วยความรู้สึกมั่นใจ นอกจากนี้ เด็กยังพยายามจะอ่านซ้ำบทเพลงด้วยตัวเอง โดยอาศัยความจำจากการที่ครูอ่านให้ฟังอีกด้วย ด้วยวิธีการเช่นนี้ เพลงเด็ก จึงเป็นเครื่องมือกระตุ้นที่พิเศษมากที่จะทำให้เด็กเริ่มพัฒนาความต้องการด้านการฟังและการพูดของตัวเองมากขึ้น เพลงเด็กเป็นเรื่องสนุกและเพิ่มความสามารถของเด็กในการฟังเพลง บวกกับความสามารถที่จะเลียนเสียงสัมผัสที่สนุก เป็นตัวกระตุ้นให้รับรู้เสียง คำ และเรียนรู้ที่จะฟังและพูดได้ง่าย เพลงจึงใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาการตั้งต้นหัดฟังและพูด ดังนั้นเพลงจึงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่เด็กสนใจ และเป็นสื่อสำคัญในการพัฒนาภาษาที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัยเป็นอย่างยิ่ง เพราะกิจกรรมเพลงทั้งสนุก น่าสนใจ มีจังหวะและทำนอง เสียงที่ไพเราะ ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้อย่างมีความสุข เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาในอนาคต ช่วยให้เด็กมีประสบการณ์ทางภาษา เรียนรู้คำศัพท์ใหม่และการใช้ภาษาที่ถูกต้อง

จากที่กล่าวมาการใช้เพลงเป็นกิจกรรมหนึ่งที่ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ทางภาษา โดยเฉพาะด้านการฟังและการพูด ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเพลงมาใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์ให้กับเด็ก ซึ่งผู้วิจัยเชื่อว่าวิธีการดังกล่าวจะส่งผลต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย เพื่อให้เด็กมีความเข้าใจ ความหมายของคำ การปฏิบัติตามคำสั่ง การบอกชื่อสิ่งต่างๆ การเล่าเรื่องตามจินตนาการ ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้จะเป็นข้อมูลสำคัญ สำหรับครู พ่อแม่ ผู้ปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กปฐมวัย ได้เลือกใช้เป็นแนวทางในการส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดให้กับเด็กปฐมวัยได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

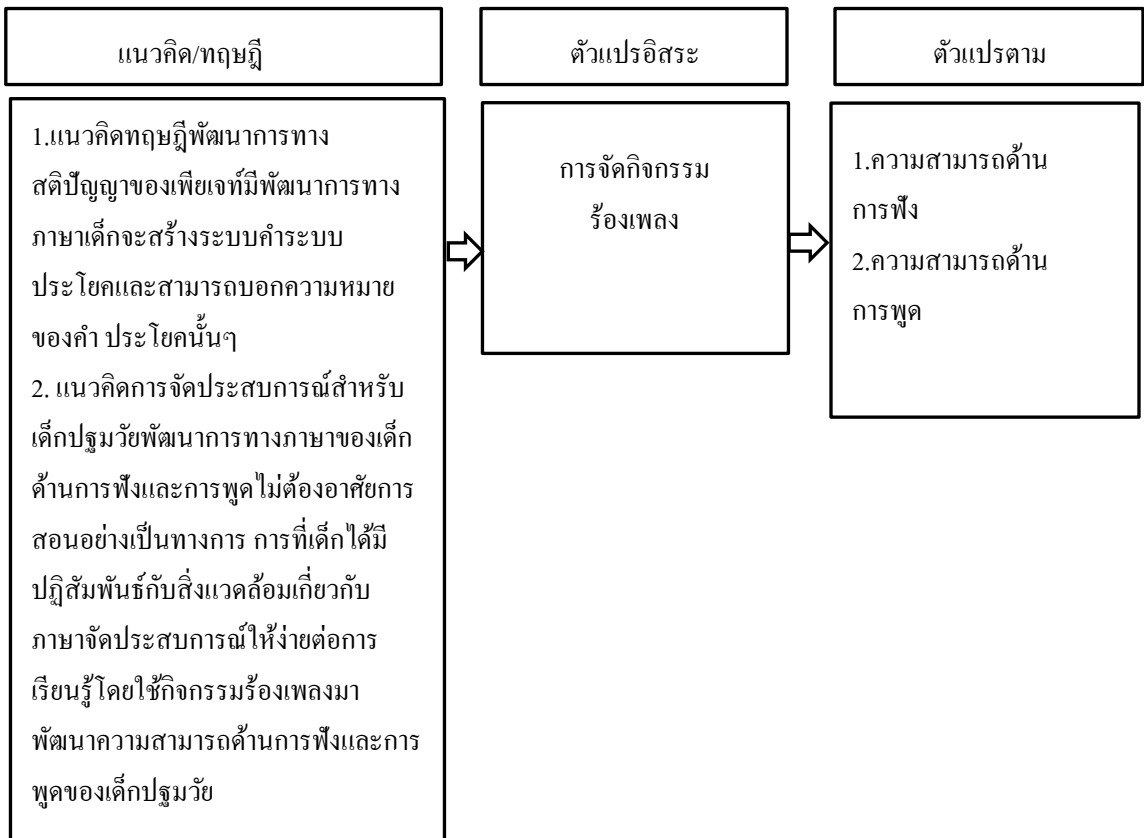
1. เพื่อเปรียบเทียบจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ 80 ของเด็กปฐมวัยทั้งหมด
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลง

สมมติฐานการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ 80 มีความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ร้อยละ 75
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงมีความสามารถด้านการฟังและการพูดหลังการจัดกิจกรรมสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาแนวคิดของทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจท์ (Piaget Theory) พรณิศา ผุสดี (2555: 1) เพียเจท์ (Piaget) เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเป็นผลจากความสามารถทางสติปัญญา เด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสิ่งต่างๆรอบตัว มีพัฒนาการทางภาษาด้านการฟังไปพร้อมกับความสามารถด้านการให้เหตุผล การตัดสินใจ เด็กจะสร้างระบบคำ ระบบประโยค และสามารถบอกความหมายของคำ ประโยคนั้น ๆ ได้ จากการศึกษานี้แนวคิดของ สุภาวดี ศรีวรรณะ (2548: 63-64) ที่ได้สรุปถึงพัฒนาการทางการพูดของเด็กปฐมวัยเป็นกระบวนการ ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องพร้อมกับพัฒนาการทางด้านอื่น ๆ มีความแตกต่างกันไปในแต่ละคน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในตัวเด็กเองและจากปัจจัยภายนอกที่แวดล้อมตัวเด็ก พัฒนาการทางภาษาของเด็กด้านการฟังและการพูดไม่ต้องอาศัยการสอนอย่างเป็นทางการ การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับภาษาจะทำให้เด็กเข้าใจและใช้ไวยากรณ์พื้นฐานของภาษาเมื่ออายุได้ 4 หรือ 5 ปี และจากแนวคิดการจัดประสบการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย ของหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการที่ดี ใช้ภาษาได้เหมาะสมกับวัย จัดประสบการณ์ให้ง่ายต่อการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมร้องเพลงมาพัฒนาความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น (Pre - Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยกลุ่มเดียวสอบก่อน – สอบหลัง (One – Group Pretest – Posttest Design)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่โรงเรียนในสังกัดเทศบาลนครนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 8 โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ เด็กปฐมวัย ระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่กำลังศึกษาอยู่ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ของโรงเรียนเทศบาลวัดปากน้ำโพใต้ จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยการสุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ฉบับ ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูด ของเด็กปฐมวัย มีลักษณะของแผนเป็นการจัดกิจกรรมร้องเพลงทั้งหมด 20 เพลง จำนวน 20 แผน มีลำดับขั้นในการสอน 3 ขั้น คือ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ขั้นสอน ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป แผนการสอนละ 20 นาที ซึ่งมีค่าเฉลี่ยคุณภาพของแผนการจัดประสบการณ์ทั้ง 20 แผน มีความเหมาะสมดีมาก โดยมีค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.85 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.38

2. แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูด มีลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบประเมินตามจุดประสงค์การเรียนรู้ แบ่งออกเป็น จุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการฟัง และจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการพูด โดยให้ผู้ประเมินเขียนเครื่องหมาย / ในช่องระดับคุณภาพนักเรียนตามพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนแบบ 3 2 1 ซึ่งจะเป็นการวัดและประเมินจากการให้เด็กได้ฟังและพูด คำ ประโยค และเล่าเรื่องราวตามจินตนาการ มีจำนวน 20 ข้อ ลักษณะเป็นการให้คะแนนแบบกำหนดระดับคุณภาพ (Rubric Score) ที่มีดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 0.67-1.00 และมีค่าความเชื่อมั่น ของค่า RAI เท่ากับ 0.85

การรวบรวมข้อมูลการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 1 หน่วย ในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ ดังนี้

1. ประเมินก่อนเรียนกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูด แล้วตรวจให้คะแนนก่อนการจัดประสบการณ์

2. ดำเนินการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 โดยใช้ระยะเวลาในการจัดกิจกรรมทั้งสิ้น 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน ใช้เวลาในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์

3. ประเมินหลังเรียนกับกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบประเมินความสามารถด้านการฟังและการพูด แล้วตรวจให้คะแนนหลังการจัดประสบการณ์

4. นำคะแนนจากการประเมินไปวิเคราะห์ โดยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐานและสรุปผลการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. ศึกษาจำนวนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80 ของคะแนนเต็ม โดยใช้ร้อยละและการทดสอบไค - สแควร์ (Chi-square) แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 1

2. วิเคราะห์เปรียบเทียบคะแนนความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมร้องเพลง โดยการทดสอบค่าทีแบบสองกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระจากกัน โดยใช้ t-test (Dependent Samples) แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังตาราง 2

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบจำนวนเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ 80 ของเด็กปฐมวัยทั้งหมด

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน นักเรียนที่ได้ จากการปฏิบัติ (ร้อยละ)	จำนวน นักเรียนตาม สมมติฐาน (ร้อยละ)	$f_o - f_e$	χ^2
นักเรียนที่ผ่านเกณฑ์	24 (100)	19.2 (80.00)	4.8	6*
นักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์	0 (0.00)	4.8 (20.00)	4.8	

*นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2_{(1)} = 3.84$)

จากตารางที่ 1 พบว่าค่าไคสแควร์ที่ได้จากการคำนวณมีค่าเท่ากับ 6 ซึ่งมากกว่าค่าไคสแควร์ที่เปิดจากตารางที่ระดับนัยสำคัญ .05 มีค่าเท่ากับ 3.841 แสดงว่าจำนวนนักเรียนมากกว่าร้อยละ 80 ของนักเรียนทั้งหมด มีความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ 80 ของเด็กปฐมวัยทั้งหมดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลง

กลุ่มตัวอย่าง	\bar{X}	S.D	df	$\sum D$	$\sum D^2$	t	P
สอบก่อนเรียน	41.79	3.55	23	245	3211	9.001	0.00*
สอบหลังเรียน	52.00	3.53					

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนมีค่าเท่ากับ 52.00 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนซึ่งมีค่าเท่ากับ 41.79 แสดงว่าความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยหลังการจัดประสบการณ์สูงกว่าก่อนการจัดประสบการณ์ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐาน การวิจัยข้อที่ 2

สรุปผลการวิจัย

1. เด็กปฐมวัยจำนวนร้อยละ 100 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ ของเด็กปฐมวัยทั้งหมด อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1
2. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดหลังการจัดกิจกรรมร้องเพลงสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมร้องเพลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

อภิปรายผลการวิจัย

1. นักเรียนปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลง มีความสามารถด้านการฟังและการพูดผ่านเกณฑ์ ร้อยละ 75 ของคะแนนเต็มกับจำนวนร้อยละ 80 ของเด็กปฐมวัย ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 86.66 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ตามสมมติฐานข้อที่ 1 ทั้งนี้เพราะได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย เป็นเพราะแผนการจัดประสบการณ์ที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดมีกระบวนการสร้างตามขั้นตอนอย่างมีระบบ คือ ศึกษาหลักสูตรปฐมวัย พุทธศักราช 2546 คู่มือการจัดการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย หลักจิตวิทยาการเรียนรู้ กำหนดมาตรฐาน/ตัวชี้วัดให้สอดคล้องกับเนื้อหา หลักการสร้างแผนการจัดประสบการณ์ที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูด ได้รับการตรวจสอบความถูกต้องของมาตรฐาน/ตัวชี้วัด เนื้อหา การใช้ภาษา จากผู้เชี่ยวชาญทั้งได้นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมสำหรับ

เนื้อหาของการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ พรหมณี อุปัทมา (2552: 104-105) ได้ศึกษา การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมองของเด็กปฐมวัยโดยใช้ บทคล้องจองและเพลงเด็กเพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาด้านการฟังและการอ่านของเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่เรียนด้วยแผนการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมองโดยใช้บทคล้องจองและเพลงเด็ก มีความพร้อมทางภาษาด้านการฟังและการอ่าน เพิ่มขึ้นจากก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ผลการใช้แผนการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมอง โดยใช้บทคล้องจองและเพลงเด็กเพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาด้านการฟังและการอ่านของเด็กปฐมวัย สามารถพัฒนาการฟังและการอ่านให้กับนักเรียนได้เป็นอย่างดี นักเรียนสามารถอ่านคำได้เร็วและจำคำได้ง่าย โดยสามารถจำคำใหม่ ๆ ได้เร็วเพราะเป็นคำที่ใกล้ตัวเด็กเป็นคำพื้นฐานที่เด็กใช้อยู่ประจำ นักเรียนรู้จักการวางแผนการช่วยเหลือกันในการอ่านบทคล้องจอง นักเรียนสามารถตอบคำถามคุณครูเมื่อฟังเพลงแล้วได้ สามารถร้องเพลงและทำท่าทางประกอบอย่างสนุกสนาน นักเรียนตื่นตัวที่ได้เล่นเกม ได้เรียนเป็นกลุ่ม และมีความสุขที่ได้อ่านบทคล้องจองและได้ร้องเพลง

2. นักเรียนที่ได้รับการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย มีคะแนนหลังการจัดกิจกรรมร้องเพลง สูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรมร้องเพลง เป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้เป็นเพราะการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลทำให้เด็กปฐมวัยเกิดการเรียนรู้ในเนื้อหาได้ดีช่วยให้จดจำเนื้อหาได้คงทนและทำให้เด็กปฐมวัยมีเจตคติที่ดีการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับงานวิจัยของรอยพิมพ์ ทิพย์โกชน (2555: 86-87) ได้ศึกษา ผลการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาประสิทธิภาพของหนังสือเสริมประสบการณ์ เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เพื่อเปรียบเทียบการพูดของนักเรียนระหว่างก่อนกับหลังการใช้หนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง ผลการวิจัยพบว่า 1) หนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 83.17/84.44 2) คะแนนเฉลี่ยจากการประเมินพัฒนาการด้านการพูดของนักเรียนหลังการเรียนโดยใช้หนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัดกิจกรรมคำคล้องจอง สำหรับนักเรียนชั้นอนุบาล 2 สูงกว่าก่อนการเรียนอย่าง

มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) ค่าดัชนีประสิทธิผลของหนังสือเสริมประสบการณ์เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัดกิจกรรมคำคล้องจองสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีค่าเท่ากับ 0.7679

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ในการจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยครูอาจมีการยืดหยุ่นเวลาในการทำกิจกรรมร้องเพลงได้ มากน้อยตามความเหมาะสมของเนื้อหาของแผนการจัดประสบการณ์นั้น ๆ

2. การจัดกิจกรรมร้องเพลงที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย ครูควรให้เด็กทำท่าทางประกอบเพลง เพื่อฝึกให้เด็กได้แสดงออก เพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและจังหวะ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทักษะทางภาษาในด้านอื่น ๆ เช่น การอ่าน การเขียน ผ่านการจัดกิจกรรมร้องเพลง เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการอ่านและการเขียน ของเด็กปฐมวัย

2. ควรมีการศึกษาพฤติกรรมทางภาษาของเด็กปฐมวัยในตัวแปรอื่น ๆ เช่น การเล่นบทบาทสมมุติ การเล่านิทาน คำคล้องจอง เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. (2546). *คู่มือหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546*. กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เบริน-เบสนิวส์.

ปิยนุช แจงกลีการ, วไลพร เมฆไตรรัตน์ และบัณฑิตา อินสมบัติ. (2561). ผลการจัดประสบการณ์แบบสืบ

เสาะหาความรู้ที่มีต่อทักษะการสังเกตและทักษะจำแนกประเภทของเด็กปฐมวัย, *วารสารบัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย*, 11(1), 125-135.

พรรณมณี อุบัติมา. (2552). *การพัฒนาแผนการจัดประสบการณ์ที่สอดคล้องกับพัฒนาการทางสมอง โดยใช้บทคล้องจองและเพลงเด็กเพื่อพัฒนาความพร้อมทางภาษาด้านการฟังและการอ่านของเด็กปฐมวัย*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน).

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.

รอยพิมพ์ ทิพย์โภชน. (2555). *ผลการใช้นั่งเสริมประสบการณ์ เพื่อพัฒนาการพูดด้วยการจัด*

กิจกรรมคำคล้องจองสำหรับนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2. คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต

(หลักสูตรและการสอน). มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์, บุรีรัมย์.

มัลลิกา ผ่องแผ้ว. (2558). *วิชาภาษาไทย รหัสวิชา 040105 บทที่ 2 การฟัง*. วิทยาลัยเฉลิมกาญจนา, ระยอง.

สุภาวดี ศรีวรรณะ. (2548). *พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม*. นครสวรรค์: เจ กัญป
แอนด์เวอร์ไทซิ่ง การพิมพ์.

อัครภูมิ จารุภากร และพรพิไล เลิศวิชา. (2550). *สมองเรียนรู้*. กรุงเทพฯ: สถาบันวิทยาการการเรียนรู้.

Bursky, Robert F, & Noam Chomsky. (1997). *A Life of Dissent*. Cambridge: The MIT Press.

Flowers. (1998). *Music Vocabulary of First Grade Children: Words Listened*

For Instruction and their Actual Use. Ohio: Ohio State University Press.

Lyons, John. (1978). *Noam Chomsky*. New York: Penguin Books.

Miller. (1951). *Engliss Riddles from Oral Tradition*. California: University of California Press.

Simpson, T. (1998). *Characteristic of Oral Language used by selected for-years old In story*

Retellings. Ohio: Ohio State University Press
